

man har en lang Række af forskjellige Skatter, for at den ene kan veie op imod det Uretfærdige, som en ensidig Beskatning gennem den anden vilde medføre. Naar vi vilde se paa Retfærdigheden i Beskatningen, maa vi, som jeg udtalte forleden, se paa Systemet i dens Helhed. Det er netop derfor, vi have direkte Skatter, for at tilveiebringe Modvægt mod Uligheden i den indirekte Beskatning, hvilken sikkert vilde være langt at foretrække for enhver anden Beskatning, hvis den ikke netop havde den Mangel, at den hviler uforholdsmæssig paa de Ubemidlede. Det, der kan siges, er, at hvis vi ikke vedtage den paatænkte Forhøielse af Staten paa Luxusartikler, paa Vin, bør der paalægges en anden Skat, som kan ramme de mere Bemidlede i Samfundet, for derigjennem at faae en Modvægt. Og hvis man ikke ved Forhøielse af andre Positioner i Toldtarifsen kan naae det, man tilsigter, har man den Udvei: at kunne gribe til direkte Skatter. For Resten maa jeg tilføie, at hele det Beløb, hvorom Skatten paa Vin dreier sig, i Virkeligheden kun er forholdsvis ringe. Den foreslaaede Indtægtsforhøielse af Vin, som vi i Fjor gik ud fra, vilde andrage omtrent 470,000 Kr. Det er imidlertid for mig utvivlsomt, at baade Konsumen vilde aftage og den indenlandske Vinfabrikation tiltage, saa at det er meget sandsynligt, at den forøgede Indtægt af Vintolden kun vilde være bleven maaste 300,000 Kr. Hvorledes kan man mene, at et saadant Beløb skulde kunne i og for sig forrykke Retfærdigheden i et Skattesystem, efter hvilket der opkræves henimod 70 Mill. Kr. om Aaret? Hele Vintolden er i Virkeligheden kun en Niidere i Sammenligning med det Hele. Imidlertid kommer jeg bestandig tilbage til det Samme; man har en virkelig Udvei til Kompensation igjennem nye direkte Skatter. Toldreformen sigter jo til to forskjellige Diemed. Det ene er at lette de uheldige Byrder, som hvile paa visse Erhvervsgræne, for derigjennem at fremme Landets almindelige Velstand og Udvikling. Jeg har principmæssig ikke det Mindste imod, at man, hvis man formener, at Retfærdigheden kræver det, til Gjengæld for saadanne Lettelser i Erhvervsvirksomhederne tager en forøget Indtægt igjennem en direkte Skat. Det er ødelæggende for et Land at have indirekte Skatter, som hæmme

Virksomhederne og hindre Landets Velstand fra at forøges; men det er ikke nogen Ulykke, om de kjøbenhavnske Grosserere komme til at betale et Par Procent af deres Indkomster; det dø de ikke af. Det andet Formaal, Lettelsen for de Ubemidlede, maa efter Sagens Natur, naar det skal blive en Lettelse, som kan føles, som virkelig betyder Noget, ske efter en saadan Maalestok, at man vanskelig undgaar at maatte tage sin Tilflugt til nye direkte Skatter.

Det finansielle Resultat af mit Forslag er dette. Den Nedgang, der vil finde Sted efter Flertallets Hovedtarif, er 6,219,200 Kr. Efter mit Forslag vil den forøgede Told paa Kaffe indbringe 643,800 Kr., paa The 98,800 Kr., og paa de forskjellige andre Smaaartikler 314,600 Kr.; det er tilfammen 1,057,200 Kr. Naar dette Beløb trækkes fra Flertallets, bliver Nedgangen i Toldindtægterne 5,162,000 Kr. Den foreslaaede Skat paa Brændevin anslaaes af Regjeringen til at indbringe en forøget Sum af 1,592,000 Kr. Af baierisk Al anslag man i Fjor den aarlige Konsum til 460,000 Tdr. Beholde vi det samme Tal og ansatte Skatten til $3\frac{1}{2}$ Kr. pr. Td., giver det 1,610,000 Kr. Disse to Artikler tilfammen vilde altsaa indbringe 3,202,500 Kr., og derved vilde Nedgangen reduceres til 1,959,500 Kr. Dertil kommer saa yderligere den traktatmæssige Nedgang, hvilken jeg som tidligere opgjort anslaar til 716,000 Kr. Derved bliver altsaa det samlede Enderesultat for Statskassen et Tab af 2,675,000 Kr., hvorved dog maa bemærkes, at vi stadig have forudsat, at Staten vilde indvinde et Par Hundrede Tusinde Kroner ved Besparelse af Told paa forskjellige Materialer, som den selv bruger, Træ, Fjern, Kul osv., saaledes at den aarlige Nedgang efter mit Forslag vil kunne ansættes til omtrent $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. — Det er imidlertid en Selvfølge, at det samme Resultat kan opnaas ad forskjellige Veie; der kan tænkes andre Løsninger, som maaste ville være lige saa anbefalelsesværdige eller mere end det Forslag, jeg her har stillet. Jeg skal særlig henlede Opmærksomheden paa, at Forslaget om en Skat har ikke været til reel Behandling her i Thinget, og jeg for mit Vedkommende har ganske vist nogen Tvivl om, hvorvidt det vil vise sig praktisk udførligt at gennemføre Skatten paa den foreslaaede Maade. 3 Til-